

Når det gælder den økonomiske politik, forsvarsforhandlingerne og næste års drøftelser om det europæiske samarbejde, er det helt afgørende, at Socialdemokratiet ikke vælger at danse venstre om, fordi man er blevet bange for SiD, hr. Holger K. Nielsen og hr. Frank Aaen.

Uanset at vi ved folketingsvalget kæmpede for og ønskede en borgerlig regering, betyder det ikke, at Det Konservative Folkeparti vil sætte sig på den politiske sidelinje. Vi er meget opmærksom på, at vores mandater ikke udgør flertalsmuligheden, hverken i forhold til regeringen eller i andre politiske konstellationer i Folketinget, men de tæller i fuld styrke i det borgerlige alternativ, som vi igennem de seneste måneder har set vokse sig stadig stærkere, og vi vil gøre vort til, at det fremstår som det klare politiske alternativ i forbindelse med et kommende folketingsvalg.

Det Konservative Folkeparti har indgået en etårig finanslovaftale med regeringen, men vi er ikke regeringens parlamentariske grundlag. Vi spænder intet sikkerhedsnet ud under regeringens økonomiske politik. Regeringen valgte i forbindelse med pinsepakken en omfattende økonomisk aftale med den yderste politiske venstrefløj. Den aftale lægger vi afstand til.

En stor del af elementerne er dybt skadelige for både opsparingen, boligejerne og erhvervslivets økonomiske forhold. Bl.a. derfor har vi ingen forventning om, at regeringen frem mod næste folketingsvalg vil være i stand til at gennemføre en økonomisk politik, som løser det danske samfunds grundlæggende problemer.

Den udvikling, som vi har set i betalingsbalancen og senest med de nye tal fra »Økonomisk Oversigt«, der blev offentliggjort i mandags, understreger dette tydeligere end noget andet: et underskud i år på 13,5 mia. kr. På få år er det lykkedes en socialdemokratisk ledet regering at sætte alt det over styr, som skiftende borgerlige regeringer igennem 1980'erne skabte forudsætningen for.

Betalingsbalancen har i en lang årrække været et omdrejningspunkt, når man skal bedømme den politisk-økonomiske situation. Det skyldes ikke mindst, at vi i hele den lange årrække under socialdemokratiske regeringer fra begyndelsen af 1960'erne og til 1989 oplevede kolossale og uacceptable underskud. Store rentebetalinger til udlandet og løbende refinansiering af en stor udlandsgæld har mindsket det råderum, inden for hvilket vi har kunnet føre politik.

I 1990 lykkedes det så at bringe 27 års gældssætning til udlandet til ophør. Vi oplevede tilmed pæne overskud på betalingsbalancens løbende poster. Ved regeringsskiftet i 1993 var overskuddet på betalingsbalancen 30 mia. kr.

Men det er slut nu. Under den socialdemokratiske regering stifter Danmark atter gæld over for udlandet, hvilket fremgår af underskuddet på betalingsbalancens løbende poster. 13,5 mia. kr. i 1998 – det er over 1 pct. af BNP, og der er desværre ikke udsigt til, at underskuddet snart bliver vendt til et overskud. Tværtimod ser det ud til, at gælden til udlandet i løbet af få år igen vil overstige 300 mia. kr. Regeringens år 2005-plan er definitivt tabt på gulvet.

Opsparingslysten er faldende, og det gælder også den økonomiske vækst. Til gengæld ventes antallet af offentligt ansatte at stige. Det er udsigterne for dansk økonomi. Dansk økonomi er havnet i det traditionelle dilemma, som Socialdemokratiet aldrig har formået at løse: enten går det godt med beskæftigelsen, eller også går det godt med betalingsbalancen, men stort set aldrig med dem begge samtidig. Socialdemokratiske regeringer har flere gange bevist, at de ganske enkelt ikke kan holde orden i den samlede økonomi.

Tiden er nu forpasset til store stramminger; det siger vismændene også. Nu drejer det sig om at forbedre konkurrenceevnen. Danske virksomheders internationale konkurrenceevne er blevet alvorligt forværret igennem de senere år. 1998 er ingen undtagelse. Det er bl.a. årsagen til, at det nu er galt med betalingsbalancen.

For Det Konservative Folkeparti var spørgsmålet om en forbedring af erhvervslivets konkurrenceevne et væsentligt tema, og vi måtte desværre erkende, at der ikke på dette område var meget at hente hos regeringen. Regeringen har under forhandlingerne udviklet en helt ny økonomisk teori: Jo mere virksomhederne pålægges nye skatter og afgifter og byrder, desto bedre går det.

Den teori er vi ikke enige i, for selv om danske virksomheders indtjening i de senere år har været ganske god, er der ingen, der kender dagen i morgen. Når krisen er begyndt at kradse og opsvinget klinger af, skal vores virksomheder have noget at stå imod med.

Den internationale krise er en kendsgerning også her i lille Danmark. Den har heldigvis ikke ramt os specielt hårdt, men nogle brancher har dog fået den at føle. Derfor ærgrer det os selv-